

JEAN MORÉAS

LES STANCES

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΥΛΑΒΗΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΗ ΜΑΚΑΡΙΑ ΣΚΙΑ ΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ι V

Ρόδον υπέροχο, ἄλλοτες ἐμίλησα ἄπρεπά σου !
Ὅμως ἐσύ, μῦλο τᾶδρό, λαμπρότατό σου χρῶμα,
Ξέρεις μονάχο στὸ γιালί, μᾶλλα ἄνθια ὀλογυρά σου,
Ὅπως τὰ μάτια εὐχαριστᾷς καὶ τὴν καρδιὰν ἀκόμα.

Στὸν τοῖχο, ρόδο, γοτθικῆς πόρτας, ἐγώ, μιὰ μέρα,
Σὲ βόρειες χώρες, πῶφερνα τὸ βῆμα πλανημένο,
Σεῖδα γλωμὸ κι ἀφάνταστο μέσα στὸν κρύον ἄερα
Ἀπὸ βροχὴ καὶ θάνατο νὰ τρέμεις χτυπημένο.

X

Ὡ Κηφισὲ περήφανε, ἡ ψυχὴ μου εὐτυχισμένη,
Σὰ σὲ ξανάειδα νὰ σὲ λούζ᾽ ἥλιος καλοκαιρινός,
Τὴ λιγερὴ τὴ χάρη σου κλίνει ὁ βυθός σου, ὥς μένει
Μὲ τὴν ἰδέα τοῦ κύματος ποῦ ἐξάτμισε τὸ φῶς.

X I

Καθὼς σαυτὸν τὸν ὄψιμον Ἀπρίλη, φρίσσετε ἔτσι δά,
 Πράσινο φῶς καὶ κλῶνοι,
 Τῶν ρωτεμένων τὴν καρδιά,
 Τῶν ξεχασμένων νεκρῶν ἀναπολῶ τὴ σκόνῃ.

ὦ πόσα χρόνια ποῦ μιλῶ, δέντρα τῆς χώρας, σιγαλά,
 Μὲ τὸ ψιθύρισμά σας!
 Πόσοι χειμῶνες, ὅπου ἀχνά,
 Στὰ βήματά μου μοίρονται τὰ σκόρπια λείψανά σας!

BIBΛIO TPITO

I V

Ἀναβε μὲ τὰ φῶτα τῆς τῆς ὥραϊα τὴ νύχτα ἡ ἀστραπή,
 Ἡ καταιγίδα δυνατὰ στὸ ντζάμι ἀντιβοοῦσε,
 Ἀνάμεσό μας ὁ καιρὸς μὲ ἀγωνία γλυστροῦσε,
 Κῆμον ἐκεῖ παρόμοιος σὰ μιὰν εἰκόνα σκοτεινὴ.

Στὸν ἦχο τῆς κλαμένης σου νανουρίζουσιν φωνῆς,
 Μὰ ἐγὼ μὲ τόλμῃ ἐξύγιζα τὰ σφάλματα τῶν δυό μας,
 Καὶ στὴν καρδιά μου ἐγίνονταν σκοτάδι πίσσας φοβερῆς,
 Ἡ λάμψη ἐκείνη ποῦ ἔπεφτε σὺλο τὸ παρελθὸ μας.

Μπορεῖ ὁ οὐρανὸς νὰ σφίγγει με στὸ σιδερένιο του δεξί,
 Μπορεῖ στὴ μοῖρα σου ἄπιστη ἡ ψυχὴ σου νὰ ξαμώνει,
 Μὰ δὲ θὰ μοιάσω ἐγὼ ποτὲς τὸ ξένο χελιδόνι,
 Τὴ δυστυχία νάρνηθῶ καὶ τὸ χειμῶνα τὸ βαρύ.

BIBΛIO TETAPTO

X I I

Ἐγὼ ποῦ τὸν Ἀπόλλωνα στὰ δέκα δάχτυλα βαστῶ,
 Χρέος παλιὸ καὶ νέο,
 Καὶ πάντοτε ἀνεξόφλητο, μὲ τὴν ἀράδα μου χρωστῶ,
 — Νὰ βρίζομαι ἀπὸ τὸ χυδαῖο.

ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΤΟ

Ι Χ

Δὲν ἔχω ὅχι, γιὰ τίποτε ποτὲς νὰ λυπηθῶ,
 Μήτε γιὰ τὴν ποῦ μοῦπρεπε δάρνη τιμῆς ἐμένα,
 Μήτε γιὰ τ' ἦτανε καρποὺς καὶ λούλουδα νὰ στερηθῶ,
 Σὰν τὸ κρασί θωρῶντας τα χυμένα.

Ἐγὼ στὸ πένθος βλέπω αὐτό, στὴ μοῖρα τὴ φριχτὴ
 Τῶν πιό μου ἀγαπημένων,
 Πῶς ἔλαβα ἀπ' τὸν οὐρανὸν ὅ,τι ἀπὸ πρῶτα εἶχε ταχτεῖ,
 Σέμέ, τὸν ἐκλεχτό του ἀποσταλμένον.

ΒΙΒΛΙΟ ΕΧΤΟ

V I I I

Ἡ νύχτα ἀπόψε ἀτέλειωτη στὸ παραθύρι, ἡ δολερή,
 Μέμεθύσε συλλογισμένο,
 Εἶμαι ἄγρυπνος καὶ πρόβαλε καὶ μὴν ἀργεῖς, αὐγὴ φαιδρὴ,
 Σὲ περιμένω.

Ἐλα! κ' εὐθὺς ἡ λάμψη σου, στοιχεῖο πρᾶο, γαληνιά
 Μέσα στὰ βάθη μου θὰ γίνει,
 Σὲ δέχεται ἔτσι τὸ νερό, τῶν φύλλων ἔτσι ἡ σκοτεινιά,
 Σὲ ξεδιαλύνει.

Ὡ ἡμέρα, ρίχνε ἀκίνητο τὸ φῶς ἀχτίνων δροσερῶν,
 Στὰ μάτια μου, σὰ θὰ χαράζει,
 Τώρα ποῦ κάθε τῆς καρδιάς χτύπος, στοὺς ἥσκιους τῶν νεκρῶν
 Μὲ πλησιάζει.